

ikke er en fikseret grænse; at det ikke er principper for princippernes skyld, men er et levedygtighedskriterium, der er båret af vores etik, vores holdninger til det enkelte foster og den enkelte kvindes mulighed for at kunne sætte et levedygtigt barn i verden med det foster, hun bærer i sin mave.

Her synes jeg også, at det under debatten viste sig, jeg ved ikke, om det var en fortalelse, men jeg syntes, at ordføreren for forslagsstillerne kom til at tilkendegive, at det inderst inde også var ordførerens egen personlige opfattelse, at levedygtighedskriteriet var baseret på det enkelte tilfælde. Og så er vi nemlig ved at nærme os noget af det, som er flertallets holdning, også i Det Etske Råd.

Dér, hvor vandene så måske kan skilles, er, om vi skal bygge ovenpå det her individuelle levedygtighedskriterium med en dispensationsadgang, som er foreslået af bl.a. Etsk Råds formand, som siger, at der oven på det her levedygtighedskriterium må være en adgang til at dispensere, når der er tale om, at livet for det barn, der fødes, vil være forbundet med uafhjælpelige svære lidelser.

Jeg tror, vi må erkende, at virkeligheden er mere mangfoldig, end vi ofte kan rumme den i de principper og paragraffer, vi ellers vil vride sammen her i Tinget, og derfor må der være undtagelsens karakter i enhver lov, som gør, at vi ikke skal til at lave særlove på enkeltsager.

Og her tror jeg, at vi, når vi skal skruer en lov sammen, er bedst tjent med til sidst, at vi i hvert fald har taget det med ind i vores overvejelser, og jeg her har tilkendegivet, at dér, hvor jeg selv nærmer mig i øjeblikket i debatten, er, at der skal være en dispensationsadgang, sådan at vi også kan forudse, eller i hvert fald kan imødekomme det, vi ikke helt præcist kan forudse i dag, som kan have undtagelsens karakter.

Tak for en god debat.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Blot en enkelt bemærkning til fru Henriette Kjær: Jeg beskylder ikke nogen for noget. Tværtimod vil jeg sige, at på trods af at jeg ikke deler opfattelsen, så har jeg faktisk respekt for den religiøse opfattelse, som er baggrunden for, at man går imod enhver form for abort.

Som sagt: Jeg deler den ikke, men jeg forstår den, og jeg kan have respekt for den, især fordi den på mange andre områder kan have et meget positivt og socialt udtryk.

Det, jeg blot forsøgte at sige, er, at konsekvensen, hvis man tager Kristeligt Folkepartis forslag for pålydende, før eller senere er en underminering af retten til legal abort. Det mener jeg fremgår fuldstændig krystalklart af det, jeg læste op, det er jeg uenig i, og derfor sagde jeg det, jeg sagde.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Ja, det er faktisk også lidt af en provokation fra hr. Søren Søndergaard, der fik mig herop, også fordi vi nøjagtig pointerede i vores indlæg, at vi overhovedet ikke vil gå ind og røre ved den fri abort. Det var netop det, vi nævnte i vores indlæg, og det er noget af det, som jeg synes hr. Søren Søndergaard satte lidt spørgsmålstegn ved.

Så vil jeg godt sige, at vi synes, at debatten i dag – som justitsministeren også sagde det – har været utrolig vigtig, også fordi Dansk Folkepartis formål med det her var, at det er vigtigt at pointere, at der må fastlægges nogle principper for den øvre grænse for levedygtighedskriteriet. Ligeledes er det vigtigt for os at pointere den etik, der er forbundet med det for alle parter, det involverede personale osv.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Det er en enkelt bemærkning til hr. Søren Søndergaard omkring vores forslag, som han mener underminerer retten til den fri abort, hvor jeg nær havde sagt: Gid det var så vel, hvis det endelig var det.

Men jeg vil bare understrege, at det er ikke det, der er hensigten med vores forslag. Jeg mener, at hr. Søren Søndergaard vrider det noget voldsomt og ser tingene i et endog meget, meget langt perspektiv, hvis dette skulle anfægte den selvbestemte ret til abort inden for 12. svangerskabsuge. Det fordrer så, at man kunne redde for tidligt fødte helt ned til 12. svangerskabsuge, og det har jeg i hvert fald ikke sådan umiddelbart fantasi til at forestille mig, men o.k., det kan jo være min fantasi, der er noget galt med.

Så vil jeg godt sige til justitsministeren, som næsten får os gjort til nogle principprytere – det er selvfølgelig en holdning at have til vores holdning – at vi gør jo ikke det her bare for princippets skyld. Vi gør det, fordi vi mener, at vi ikke kan leve med det dilemma, som ikke bare sundhedspersonalet står i, men som i og